

НАРОДНО СЪБРАНИЕ

НА

Р. БЪЛГАРИЯ

№ 100-17-5

18.03 1995г.

СОФИЯ

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

*Ком. з. № 10 / 95 г.
г. н. - г. н. М. Колев
Наср. - 25. V. 95 г.
18. V. 95 г.*

ИСКАНЕ

от група народни представители
в 37 - то обикновено Народно
събрание

за установяване на противоконсти-
туционността на Закона за изменение
и допълнение на ЗВСОНИ/ ДВ бр.15
от 1992 г., бр.28 от 1992 г. и бр.20 от
1995 г. и бр.40 от 1995 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ

Със Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти ДВ бр.15/1992 г собствеността, при наличие на предвидени в Закона условия, се **ВЪЗСТАНОВЯВА ПО ПРАВО С ВЛИЗАНЕТО МУ В СИЛА**. такава е постоянната практика на ВС. Вж. определения N 190/26.05.1992 г по адм.г. 693/92 на III РО и N 456 /17.09.92 по гр.г. N 1529/92 II РО. Това важи ,както при възстановяване на собствеността върху имоти, останали след одържавяването им собственост на държавата, общините, обществените организации или на техни фирми или еднолични дружества по чл.61 на Търговския закон, но и когато тези имоти са придобити от трети лица в нарушение на нормативни актове, както и чрез използване на служебно или партийно положение, или чрез злоупотреба с власт. По този въпрос ВС е категоричен: "Искът за възстановяване на собствеността върху имот, подлежащ на реституция по ЗВСОНИ, прехвърлен на трето физическо лице в противоречие с нормативни актове, **НЕ Е КОНСТИТУТИВЕН, А УСТАНОВИТЕЛЕН** за провъзгласяване нищожността на извършената сделка между държавата и третото лице с отчуждения по ЗВСОНИ имот"/ реш. N 1623 / 10.III.94 г. по г.г. N 186 /1993 г на IV РО на ВС/ и тълкувателно решение в същия смисъл на ОСГК.

Щом това е така, задължително трябва да се приеме, че възстановената собственост от 24.02.1992 г. / датата на влизане на ЗВСОНИ в сила/ се ползва със закрилата на чл.17 /3/ от Конституцията на Република България. Станала е неприкосновена и върху нея не може да се посяга освен при условията на ал.5 от същия

чл.17, или : "Принудително отчуждаване на собственост за държавни и общински нужди може да става само въз основа на закон, при условие, че тези нужди не могат да бъдат задоволени по друг начин и след предварително и равностойно обезщетение".

В случая, в същност се отчуждава още един път имота и то не за задоволяване на държавни и общински нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин, не и след предварително равностойно обезщетение, а в ПОЛЗА НА ЧАСТНИ ЛИЦА.

По -нататък с новосъздадената ал.2 по законодателен път се санира един напълно нищожен акт, като се легитимира пост фактум заместника на компетентното длъжностно лице да извършва действия от неговата компетентност. Такова законодателно саниране на един договор, нищожен по силата на чл.26 ЗЗД и лишаване по този начин на собствениците от правата им, прави още по - произволно нарушаването на чл.17 ал.3 от Конституцията на Република България.

Флагрантно нарушение на чл.17 ал.5 от конституцията е и правилото на второто изречение на новата ал.3 към чл.7 ЗВСВНИ според която влезлите в сила решения / за възстановяване на собствеността б.м./ се изпълняват след изплащане на дължимата сума / на притежателя по нищожния акт/. По този начин възстановяването на собственост се обуславя от извършването на плащане от трето лице. При това не е посочено, кое е това лице!

Най после с новата ал. 4 към параграф 2 на заключителните разпоредби на ЗВСВНИ се дава обратна сила на изменението на чл.7 ,то се постановява, че "висящите производства по чл.7 в редакцията от 1992 г. се разглеждат от съдилищата в съответствие с новата редакция на същия член". Този текст, давайки обратна сила на един материален закон, посяга на придобити вече права и с това нарушава още веднаж чл.17 ал.3 от Конституцията на Република България. Освен това, той създава и абсурда ЕДНАКВИТЕ СУЧАИ ДА СЕ УРЕЖДАТ РАЗЛИЧНО в зависимост от това, дали решението по съответното дело е влязло в сила или не е влязло.

От всичко изложено до тук е несъмнено ясно, че новата редакция на чл.7 от ЗВСВНИ противоречи на чл.7 ал.3 от конституцията на Република България. и трябва да се обяви за противоконституционна.

Конституционният съд вече бе сезиран с искане да се обяви противоконституционността и на промените в чл. 6 от ЗВСВНИ, /ДВ бр.20/1995 г./. Съображенията към него важат с пълна сила и срещу новата редакция на чл. ? гаранции срещу отчуждаване на тази собственост, но и срещу такива ограничения, които я обезмислят. Такова ограничение е продължаването на съществуващите наемни отношения, създадени по административен ред, с още три години, без никаква гаранция, че ако се признае такава правна възможност, няма да се продължават за неопределено време. И тук предвидената компенсация, чрез индексирание на наема, определен далеч преди основния инфлационен скок, на база размера му към 1

януаре 1994 г. е подигравка с правата на собственост. Но дори компенсацията да беше адекватна, тя не може да оправдае посягането върху правата на собственика да се разпорежда със своето право. Преди всичко да ползва собствеността си за задоволяване на личните си потребности. Вярно е, че въпросът има и своя социална страна. Но откъде на къде решаването на социалните проблеми на наемателите трябва да става за сметка на собствениците? Решаването на социалните проблеми на гражданите е задължение на държавата, респ. общините. Те не могат да решават тези проблеми обезпечявайки други граждани. Ако запазването на наемните отношения се НАЛАГА поради невъзможност да се уреди по друг начин един социален проблем, то държавата, респ. общините, по аналогия с разпоредбата на чл.17 ал.5 от конституцията на Република България са длъжни да обещетяват равностойно и предварително собствениците като им осигурят заплащане на действителен пазарен наем. Ако наемателите имат нужда от обществено подпомагане, тъй като доходите им не позволяват заплащане на такъв наем, то разликата трябва да се поеме от средствата за социално подпомагане, а не да се възлага върху обезправените собственици.

Като не е решил проблема по такъв минимално справедлив начин, законодателят е нарушил чл.17 от конституцията на Република България и изменението на чл.6 ЗВСОНИ в редакцията му от 19 април 1995 г. / ДВ.бр.40/95 / следва да се обяви за противоконституционен.

1. Велюслав Пурчикъв -
2. Иван Кочов -
3. Мюрдан Соколов -
4. Екатерина Михайлова -
5. Албан Гелешков -
6. Стефан Самаревски
7. Димитър Марков -
8. Марияна Иванова
9. Васил Михайлов
10. Николай Димитров Калбанов
11. Александър Пандев
12. Д-р Георги Б. Карев
13. Емил Канудалев
14. Димитър Михайлов
15. Владимир АБРАХАМОВ

16. Владимир Михайлов
17. Любовь Стефановна Еурев
18. Мария Ивановна Тамуртская
19. Светлана Григоровна Дзюкова
20. Дмитрий Антонов
21. Дмитрий Григорьевич Шенков
22. Леван Курбанов
23. Димо Петров --
24. Елена Стефановна
25. Мария Дмитриевна Дмитриева
26. Евгений Александрович Михайлов
27. Иван Иванович Бонин
28. Др. Мария Петровна Стефановна
29. Александр Александрович Томов
30. Иван Хр. Дмитриев --
31. Иван П. Тодоров --
32. Иван В. Стефанов --
33. Василь Стефанов
34. Григорий Марков --
35. Михаил Михайлович --
36. Михаил Петров --
37. Федот Михайлович
38. Карпович Михайлов
39. Иван Стефанов Еурев
40. Мария Стефановна Стефанова
41. Иван Стефанов Стефанов --
42. Иван Стефанов Стефанов --
43. Стефан Стефанов Стефанов --
44. Иван Стефанов Стефанов --
45. Иван Стефанов --
46. Иван Стефанов --
47. Иван Стефанов --

- 48. Валентин Ильич Васильев
- 49. Георгий Павлович
- 50. Иван Александрович
- ~~51. Иван Иванович~~
- 52. Владимир Николаевич